

DE Vrouw

DIE WEER TOT LEVEN KWAM

EEN ONTROERENDE
FEELGOODROMAN OVER
LIEFDE, VERLIES EN
TWEDE KANSEN

BETH
MILLER

DE VROUW DIE WEER TOT LEVEN KWAM

Beth Miller

De vrouw die weer
tot leven kwam

Roman

Vertaald door Marie-Louise van Dongen

Uitgeverij VBKLab

VBKMedia B.V. / Utrecht

ISBN 9789032521020

© 2022 Beth Miller

Oorspronkelijke titel *The Woman Who Came Back to Life*

Omslagontwerp Margo Togni

eBook Crius Group, Hulshout

VBK
LAB

Voor Liz en Jacq, en die oude, geweldige magie

PROLOOG

Ik heb mijn vader 28 jaar geleden voor het laatst gezien, in 1990. Of eigenlijk is dat niet helemaal waar. Om precies te zijn moet ik zeggen dat ik hem in 1990 voor het laatst bijna heb gezien.

Ik had die dag vrij genomen van mijn werk in de salon, was op de trein naar Londen gestapt, daarna op een andere trein naar de kust en als laatste op die naar Rye. Ik had hem haast acht jaar niet gezien. Ik was van plan om hem de brief te laten zien die hij had geschreven, hem te dwingen om naar zijn eigen woorden te kijken.

*Beste Pearl, kom alsjeblieft niet, het komt niet gelegen.
Francis.*

Niet 'Pa'. Francis.

Achteraf snap ik niet dat ik echt met dat doel op pad ben gegaan, of dat ik zover ben gekomen. Voor iemand die confrontaties het liefst uit de weg ging, was mijn gedrag ongewoon dapper. Ik weet zeker dat dr. Haywood daar iets verhelderends over te zeggen zou hebben gehad, in het geval ik het hem ooit had verteld.

Ik kocht een kaart van de regio bij WH Smith en volgde de weg door het stadje. Rye had een pittoresk centrum, met klinkerstraatjes en vakwerkhuisen, en overall waar ik keek, zag ik toeristen uit tearooms naar buiten stromen. Vol vertrouwen ging ik op weg, maar terwijl ik langs de winkels richting de

buitenwijken liep, begon de gerechtvaardigde woede die me hiernaartoe had gedreven weg te ebben. De leuke straatjes maakten plaats voor een onopvallender woonwijk, en hoe dichter ik bij de straat kwam waar mijn vader woonde, hoe onzekerder ik werd. Ten slotte bereikte ik Pendlebury Avenue en kwam zelfs tot bij zijn huis. Maar al mijn vechtlust was verdwenen, en ik kon mezelf er niet toe brengen om naar de voordeur te lopen en aan te bellen. Mijn hart bonkte, en ik kreeg steeds meer moeite met ademen. Mijn benen voelden zo slap dat ik snakkend naar adem op de stoep moest gaan zitten.

Er kwamen een paar voetgangers voorbij, maar ik geneerde me te erg om hun om hulp te vragen. Toen hurkte er een jonge man van ongeveer mijn leeftijd met rechtopstaand haar en een neuspiercing naast me neer. Nadat hij me vlug een paar vragen had gesteld, vertelde hij me voorzichtig dat ik een paniekaanval had. Het was de eerste keer dat dat me overkwam, dus wist ik niet dat het altijd net is of je doodgaat. Ik zei dat hij zich vergiste, dat het vast een hartaanval was. Hij gaf me mijn zin en bracht me naar het plaatselijke ziekenhuis, maar toen we bij de Spoedeisende Hulp aankwamen, was er, natuurlijk, niks meer met me aan de hand. Toch vond de verpleegkundige dat ik me beter kon laten onderzoeken. De man, zijn naam weet ik niet meer, bleef samen met me wachten en vertelde me over de paniekaanvallen die hij vroeger op school had gehad. Nadat ik kernegezond was verklaard, zette hij me af op het station. Ik bedankte hem, en we namen afscheid. *The kindness of strangers.*

Ik overwoog geen moment om die dag nog terug te gaan naar het huis van mijn vader. Ik vatte die paniekaanval op als een duidelijk signaal en reisde langzaam terug door het land naar huis. Vanaf die dag schreef ik mijn vader niet meer, en uiteindelijk, na een paar moeilijke jaren van verdriet om de vader van wie ik had gehouden, hield ik ook min of meer op met aan hem te denken.

PEARL

Ik liep door het bos, luisterend naar de vogels. In mijn oren klonken Franse vogels anders dan Britse. Toen ik er een hoorde waarvan ik dacht dat het een zanglijster zou kunnen zijn, bleef ik staan en hield mijn veldkijker voor mijn ogen. Het vertrouwde gewicht nestelde zich in de rimpels in mijn gezicht.

Terwijl ik mijn hals uitstreekte, begon mijn telefoon te rinkelen in mijn tas, zodat de rust in het bos werd verstoord. Het was geen vertrouwd geluid; hij ging zelden. Ik kreeg nooit van die neptelefoontjes over zogenaamde auto-ongelukken, waarmee mensen met een smartphone voortdurend lastiggevalen werden. Ik heb nooit de behoefte gehad om het internet in mijn zak te hebben.

Ik klapte mijn antieke telefoon open, maar toen ik de naam van de beller zag, deed ik hem bijna meteen weer dicht. Mijn broer en ik hadden elkaar al meer dan een jaar, misschien twee, niet gesproken. Zo nu en dan een e-mail was onze enige vorm van communicatie. Het kon niet anders of hij had een dringende reden om te bellen, en het leek me sterk dat hij goed nieuws te melden had.

‘Hoi Greg,’ zei ik, en een zwak ‘Hoi Greg’ echode in mijn oor. Mobiele telefoons waren hopeloos ongeschikt voor telefoongesprekken. Ik dacht aan de plumpe grijze vaste telefoon uit mijn jeugd; mijn vader die me de hoorn aangaf wanneer er een vriendin belde; het kristalheldere geluid van de gesprekken die je daarmee voerde.

‘Pearl. Godzijdank. Ik wist niet of je zou opnemen.’ Gregs stem, blikkerig en galmend, duwde me terug in de jongere, onzekerder versie van mezelf. ‘Komt het gelegen om te praten?’

Zou het voor ons ooit gelegen komen om te praten? ‘Ja, natuurlijk... Alles goed?’

‘Niet echt. Sorry, Pearl. Het gaat om pa. Hij ligt in het ziekenhuis.’

Er liep een rilling langs mijn ruggengraat. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Ik werd gebeld door een verpleegkundige.’ Hij aarzelde, waarschijnlijk wist hij al wat mijn volgende vraag zou zijn. ‘Ik neem aan dat pa haar heeft gevraagd om dat te doen.’

‘Echt? Hoezo?’ Pa had al meer dan dertig jaar lang geen van ons willen zien of spreken. Ik liep verder, de telefoon stevig tegen mijn oor gedrukt. ‘Hoe kan het dat hij jouw nummer heeft? Het mijne heeft hij zeker niet.’

‘Ik weet het niet. Maakt het uit? Ze zei dat hij ernstig ziek was, dat het waarschijnlijk vandaag zou aflopen. Morgen op zijn laatst.’

‘Wat mankeert hij? Zei ze dat?’

‘Iets met zijn hart, geloof ik.’

Wat ironisch; ik had heel lang gedacht dat pa geen hart had.

‘Hoe dan ook,’ vervolgde Greg. ‘Ik wilde je het alleen even laten weten.’ Zijn stem haperde bij het laatste woord.

Ik kwam aan in het midden van het bos, mijn lievelingsplek, waar de bomen dicht genoeg op elkaar stonden om een bladerdak te vormen, maar niet zo dicht dat het zonlicht er niet doorheen kwam. Ik zat hier graag, met mijn rug tegen de gladde stam van een beuk, om met pastelkrijt of verf te proberen de beweging van het licht te vangen dat door de bladeren filterde. Het gaf me een heel vredig gevoel. Het leek me zoiets als wat andere mensen voelden als ze aan het mediteren waren, maar ik was nooit in staat geweest om mee te doen aan dat mindfulness-gedoe. Mijn hoofd was nooit leeg. Alleen wanneer ik in het bos zat met mijn schetsboek, was ik enigszins rustig.

‘Gaaf het, Greg?’

‘Niet echt.’

Ik gleeo langs mijn boom omlaag, ging op de knobbelige wortels zitten en keek naar het gebroken zonlicht dat over mijn spijkerbroek danste.

‘Nu kan er niets meer fatsoenlijk opgelost worden, of wel? Al die dingen die ik nooit heb gezegd. Het is allemaal te laat.’ Die laatste woorden van Greg waren haast onhoorbaar. Ik kon me niet herinneren dat ik hem ooit had horen huilen.

‘Maar Greg, hij heeft ons eeuwen geleden al buitengesloten. Hij was niet in ons geïnteresseerd. Dat heeft hij maar al te duidelijk gemaakt, telkens opnieuw.’

‘Toch raakt het je, of niet?’ Hij snufte. ‘Ik ga nu Benjy bellen, dus het beste dan maar.’ Ik schrok van een haas die vlak voor me langs schoot, om bijna onmiddellijk weer in het kreupelhout te verdwijnen.

‘Ga je hem nog proberen te zien?’ Ik weet niet waarom ik dat vroeg. Waarom zou hij dat doen, na al die jaren van stilte? Maar mijn gevoel was goed geweest.

‘Ik dacht... Misschien wel, ja.’

‘Jezus! Dat is nogal wat.’ Ik werd overvallen door een vlaag van iets – ergernis, misschien – omdat Greg zich liet meeslepen door pa’s laatste drama.

‘Laatste kans, of niet? Ik zou het verschrikkelijk vinden om achteraf terug te kijken, als het te laat is, en nou ja, je weet wel... spijt te hebben dat ik er niet was.’

Ik kwam overeind, te ongedurig om stil te blijven zitten. ‘Nou, succes ermee. Doe Ben de groeten van me.’ Ik klapte mijn telefoon dicht zonder dag te zeggen en liep vlug terug over het pad. Die verdomde Greg, dendert zomaar mijn rustige dag binnen en sleept me mee terug naar al dat gedoe dat ik met zoveel moeite achter me heb gelaten. Het leken uren, maar in werkelijkheid duurde het maar een paar minuten voordat ik het vertrouwde beeld van onze cottage zag, gelegen op een

kleine open plek in het bos, omgeven door een lage, witgeverfde houten omheining.

Voordat we hiernaartoe verhuisden, reageerde iedereen hetzelfde op de foto's van de cottage. Iedereen behalve mijn schoonzus, Eleanor. In de salon riepen mijn collega's allemaal dingen als: wat een geluk heb jij; het is idyllisch; ik wilde dat ik daar kon gaan wonen, enzovoort. Zelfs mijn broers waren vol bewondering. Benjy liet me weten wanneer hij op bezoek zou komen. Greg zei dat het er heel vredig en mooi uitzag.

Maar Eleanor niet. Ze scrolde langs mijn foto's en stopte bij een ervan, een waarop ik bijzonder trots was: het bos, donker en uitnodigend achter de cottage.

'Het lijkt op dat huisje uit dat sprookje,' zei ze.

'O, dank je!' zei ik. 'Ja, dat is zo, hè? Dat van *Goudhaartje en de drie beren*, bedoel je?'

'Nee,' zei ze, haar spottende lachje verzachtte amper het vein. 'Dat van snoepgoed uit *Hans en Grietje*.'

Denny was in zijn werkplaats, een ruimte die in een normaal huis de eetkamer zou zijn. Hij stond iets te zagen, maar hield op toen hij me binnen hoorde komen.

'Dat is snel!' Hij draaide zich om. In zijn ene hand had hij een cirkelzaag en met de andere zette hij zijn veiligheidsbril af. In zijn geruite overhemd met openstaande boord en groene chino, en met die zilveren draden in zijn donkere haar, zag mijn echtgenoot eruit alsof hij was weggelopen uit een blij-actief-op-je-vijftigste-reclame voor een werkbank, of aambeienzalf misschien. 'Je bent pas twintig minuten geleden of zo vertrokken.'

'Greg belde. Blijkbaar ligt mijn vader op sterven.'

'O! Hoe weet Greg dat?' Denny legde de cirkelzaag neer.

'Dat vroeg ik ook al!' Ik liep naar het raam en keek naar de bomen buiten.

'Gaat het?' Hij kwam naar me toe en sloeg zijn arm om me heen. 'Dat was schrikken, denk ik. Ik bedoel niet alleen dat van je vader, maar dat Greg je belde. Dat is lang geleden.'

‘Greg denkt erover om naar hem toe te gaan. Niet te geloven, toch?’

‘Nou, ik neem aan dat zoiets vreemde dingen doet met een mens. En Greg leek zich er altijd minder makkelijk bij neer te leggen dan jij dat jullie geen contact meer hadden met je vader.’

Verbijsterd maakte ik me los en draaide me naar hem toe. ‘Ik heb me er niet bij neergelegd! Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Ik zei het niet goed, sorry. Ik bedoel gewoon dat jij het hebt geaccepteerd zoals het is.’

‘Dat is hetzelfde! Ik heb het nooit geaccepteerd! Ik heb het weggeduwd, uit mijn hoofd gezet, maar dat wil niet zeggen dat ik er vrede mee heb.’

Denny stak zijn handen verontschuldigend omhoog. ‘Het spijt me verschrikkelijk. Ik zeg alles verkeerd. Wil je iets? Koffie? Ik ben verse aan het zetten.’

Het was lastig om op adem te komen. ‘Ja, graag,’ zei ik, met een iets hogere stem dan normaal.

Terwijl hij de kamer uit was, viste ik mijn telefoon uit mijn tas en toetste vlug het nummer in zodat ik geen tijd had om na te denken over wat ik ging doen. Me erbij neergelegd! Het idee!

‘Ik kom,’ zei ik. Mijn stem echode piepend terug.

Even bleef het stil.

‘Wát zei je?’ vroeg Greg toen.

‘Ik neem de eerstvolgende vlucht.’

‘Je haat hem. Dat heb je altijd gezegd!’

‘Dat weet ik.’

‘Pearl.’ Greg ging over op de geduldige-oudere-broer-modus. Het irriteerde me net zo erg als toen ik tien was. ‘Je denkt niet goed na. Je kunt niet...’

‘Dat kan ik wel. Ik wil het.’ Waarom wilde ik het? Wat was er in godsnaam aan de hand? Het was bijna dertig jaar geleden dat ik voor het laatst een poging had gedaan om mijn vader op te zoeken, en die was geëindigd met een paniekaanval. Nou, over dat waarom zou ik later na moeten denken.

‘Je zit in Zuid-Frankrijk!’

‘Daar ben ik me van bewust.’ Ik draaide me weer naar het raam en keek naar een vogel die van een tak de lucht in vloog.

‘Je stapt gewoon in een vliegtuig en loopt de ziekenkamer binnen van een man die je tientallen jaren lang niet hebt gesproken?’

‘Sms me het adres van het ziekenhuis, dan zie ik je daar.’

‘Maar Pearl...’

Ik klapte net mijn telefoon dicht toen Denny weer binnenkwam.

‘Den, ik weet dat dit volslagen krankzinnig klinkt, maar ik wil het eerstvolgende vliegtuig nemen.’

‘Wat? Waarheen?’ Denny, met twee mokken koffie in zijn handen, keek verward. Begrijpelijk, want behalve op zondag, als we gingen lunchen in Millau, dertig kilometer verderop, ging ik nooit verder dan naar het stadje vlak bij ons in de buurt.

‘Om de een of andere reden heb ik het gevoel dat ik daar-naartoe moet...’

Denny knipperde één keer langzaam met zijn ogen. ‘Wil je naar Engeland? Nu? Om je... vader te zien?’

Ik knikte, terwijl ik in gedachten naging wat ik nodig had. Een stel schone kleren, een boek, mijn laptop. Waar was mijn paspoort? Ik had het al een tijdje niet gebruikt. O, waarom zou ik eromheen draaien? Ik wist precies hoelang het geleden was dat we in Engeland waren. Vijf jaar en één maand.

‘Zullen we even gaan zitten?’

‘Dat kan niet, Denny, ik moet gaan...’

Bedaard pakte hij me bij mijn hand en nam me mee naar de met zaagsel bespikkelde bank. ‘Heel kort maar. Ik wil het graag begrijpen.’

‘Oké, maar echt heel kort.’ Het grootste deel van mijn brein wist dat ik irrationeel bezig was. De rest vinkte af wat ik moest doen.

Hij gaf me mijn koffie aan. ‘Heeft Greg gezegd dat je moet komen?’

‘Nee. Eigenlijk was hij verbouwereerd toen ik zei dat ik dat wilde.’

Denny keek me in mijn ogen. ‘Lieverd, ik weet hoe hij zich voelt.’

‘Ik ben zelf ook verbouwereerd. Toch wil ik gaan.’

‘Waarom?’ Hij klonk kalm, geruststellend. ‘Je familie... Je hebt zoveel moeite gedaan om afstand te scheppen. En wat je vader betreft... Ik kan Greg wel wurgen omdat hij je hiermee lastigvalt.’

Denny was ontzettend beschermend naar mij toe. Gewoonlijk vond ik dat wel leuk, maar soms betekende het dat hij niet hoorde wat ik zei.

‘Het is niet zijn schuld. Hij liet het me alleen maar weten.’

‘Ben je verdrietig?’ Denny tuurde naar mijn gezicht om te proberen mijn gevoelens te peilen. Voor hem zou het een buitengewoon vreemde gedachte zijn dat ik verdriet had om de naderende dood van mijn afschuwelijke vader. Nee, het was niet eerlijk om alles op Denny af te schuiven. Voor mij ook.

‘Niet zozeer verdrietig,’ zei ik. ‘Eerder van slag doordat Greg zei dat hij naar hem toe wilde gaan. Dat is alles.’ Ik wilde niet opbiechten dat er, heel bizar, een vroegtijdig gevoel van rouw in me was opgekomen. Ik had gedacht dat ik lang geleden al klaar was geweest met rouwen om mijn vader, maar vanaf het moment dat ik Gregs stem had gehoord, voelde ik een vreemde en toch ook vertrouwde pijn vanbinnen.

Denny sloeg zijn armen om me heen. ‘Arme schat van me.’

Ik liet me een paar seconden door hem troosten en maakte me daarna los. ‘Oké, ik kan maar beter opschieten. Wil jij kijken hoe laat er een vlucht gaat, terwijl ik mijn tas inpak?’

‘Tuurlijk. Maar mocht je, eh... van gedachten veranderen, nou, dan is dat ook goed.’

Ik knikte afwezig, terwijl ik me probeerde te herinneren waar ik mijn weekendtas had gelaten. Ik ging naar boven en vond hem uiteindelijk boven op de kledingkast, onder het stof. Opgelucht ontdekte ik dat mijn paspoort nog steeds in het

voorvak zat. Een verschrikkelijk moment dacht ik vervolgens dat het weleens verlopen kon zijn, maar gelukkig was het nog anderhalf jaar geldig. Ik pakte wat kleren in en mijn toiletta's, en ging naar beneden.

Denny zat nog in zijn werkplaats, precies zoals ik hem had achtergelaten.

‘Weet je al hoe laat er een vlucht gaat?’ vroeg ik.

‘Je weet toch dat niemand je kan dwingen, hè?’

‘Wat bedoel je?’ Ik liet mijn tas op de grond vallen en ging naast hem zitten. ‘Niemand probeert me te dwingen. Ik wil zelf gaan.’

‘Het is Eleanor, zeker?’ vroeg hij. ‘Tegen haar kon je nooit nee zeggen.’

‘Ik heb haar niet eens gesproken!’ Ik legde mijn hand op zijn arm. ‘Heb je je hier alleen maar zitten opfokken?’

‘Ze zal wel dolblij zijn dat je komt. Ze bedenkt vast allerlei redenen waarom je niet terug moet gaan.’

‘Denny, dat slaat nergens op. Hoe weinig karakter denk je eigenlijk dat ik heb? Ik ga op bezoek bij mijn vader voordat hij de pijp uit gaat, dat is alles.’

‘Ze zullen je allemaal proberen over te halen om te blijven. Ze luisteren niet naar jou.’

‘Ze zijn de enigen niet!’ Geërgerd gooide ik mijn handen in de lucht. ‘Ze hebben me voor van alles en nog wat uitgenodigd sinds we hiernaartoe zijn verhuisd, dat weet je. Ze hebben voortdurend verjaardagsfeestjes en kerstdiners en God weet wat nog meer... Paaspicknicks en zondagse lunches en doopceremonies, en ik heb overal nee tegen gezegd.’

‘Nou... je hebt niet echt nee gezegd, of wel? Je hebt gewoon niet gereageerd.’

‘En vorig jaar dan, toen Eleanor vijfenveertig werd?’ Ik stond op. Mijn stem had luider geklonken dan normaal. ‘Ze zei dat ik de enige was die ze wilde zien, weet je nog? Toch ben ik niet gegaan. Niet naar dat feest, en nergens anders heen. Niet meer

sinds...’ En omdat die ochtend toch alles op zijn kop was gezet, en ik me nogal onbezonnen voelde, zei ik het: ‘Gracies doop.’

We staarden elkaar aan, en ik zag de angst in zijn ogen. De angst voor wat het openen van deze specifieke doos van Pandora zou kunnen betekenen.

Na een ogenblik wendde hij zijn ogen af. Ik wist dat hij niet op mijn woorden zou ingaan.

‘En je werk? Je klanten...’

‘Ik kan al mijn afspraken verzetten, geen enkel probleem. Denny, mijn vader ligt op sterven!’

‘Maar je hebt het jarenlang amper over hem gehad!’

‘En omdat ik nooit over hem praatte, dacht jij dat het me niets zou doen?’

‘Nou... ja.’

‘Ik ook.’ Ik ging weer zitten. ‘Maar ik wil echt gaan.’

Een tijdje bleef het stil.

‘Goed.’ Denny zette zijn heb-een-besluit-genomen-gezicht op. Ik was dol op dat gezicht. ‘Als je het absoluut zeker weet, ga ik met je mee.’

‘Dat hoeft niet.’

‘Jawel. Ik ben het enige obstakel tussen jou en je familie.’ Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn. ‘Ik ga die vlucht boeken.’